

PEONY

รับลูกสาว
ไปเลี้ยงไหมคะ?
내가 딸이에요

Am I Your Daughter?

Flow เขียน

5

บทที่ 88

วินเซนต์เอ่ยเรียกเฮรินเสียงนุ่ม

“เฮรินหรือ”

“...ค่ะ”

“มานี่สิ”

วินเซนต์นั่งเอนกายพิงเก้าอี้ในห้องรับรอง ยื่นมือออกมาหา กวักเรียกให้เฮรินเดินตัวมเตี้ยมเข้าไปหาเขา ก่อนจะอุ้มเฮรินที่เดินเข้ามาใกล้นั่งลงบนตัก

เขาทอดสายตามองใบหน้าของเฮรินนิ่ง สำนวจร่างกายอย่างละเอียดดูว่าไม่บาดเจ็บตรงไหน แล้วดึงตัวเธอเข้าไปกอดอ้อมรอบ

“...เป็นห่วงหรือคะ”

“แน่นอน”

อา

‘ให้ความรู้สึกแบบนี้เอง’

การได้รับความเป็นห่วงจากใจจริง

ยามเคานต์แซกคารีเอ่ยคำว่า ‘เป็นห่วง’ มันน่ากลัวและ
ไม่อยากฟัง

แต่พอวินเซนต์เป็นคนเอ่ย กลับฟังดูอ่อนหวานเหลือเกิน
เฮรินส่งยิ้มให้เขาที่มองเธออย่างเป็นห่วงเป็นใย ยกแขนสอง
ข้างขึ้นโอบกอดรอบคอเขา

“ขอโทษค่ะ”

“กลับมาอย่างปลอดภัยก็พอแล้ว”

“ค่ะ”

เฮรินยิ้มให้ วินเซนต์เองก็ยิ้มตอบ ส่วนโนอาห์ที่อ้าปาก
เหวอมองภาพตรงหน้า ก็พึมพำเสียงไม่เบาอย่างกับตั้งใจพูดให้
ได้ยิน

“ใครมาเห็นเข้าคงได้นึกว่ากลับมาหลังจากออกจากบ้านไปสามวัน”

พอเธอจะหันหน้าไปตามเสียงของโนอาห์

“เฮริน”

วินเซนต์ก็เรียกเธอไว้เสียก่อน

นัยน์ตาสบประสาน ดวงตากระจ่างใสฉายแววอบอุ่นตั้งแสงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิ ชัดกับสีนัยน์ตาที่ดูเยือกเย็น เฮรินสัมผัสได้ถึงไออุ่นจากกายเขา เธอพยักหน้าลง

“รู้เรื่องไหนแล้วบ้างล่ะ”

วินเซนต์ถามเรื่องของโรอานา เฮรินครุ่นคิดอยู่นานว่าจะบอกอย่างไรดี แล้วก็ตัดสินใจตอบไปตามตรง

“คิดว่าอาจจะเป็น...แม่ก็ได้ค่ะ”

“รู้ได้ยังไง”

“...ท่านเคานต์”

“อ้อ”

เขาพยักหน้าเข้าใจ

“งั้นก็คุยกันง่ายขึ้นหน่อย ตอนเจ้ามาที่บ้านหลังนี้ ข้าได้ลองสืบเรื่องนี้แล้วเหมือนกัน หากรวมกับข้อมูลที่ได้รับมาในตอนนั้น”

วินเซนต์ถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะกล่าวต่อ

ด้วยแววตาอบอุ่น ไร้ซึ่งการหลอกลวง

“จากการคาดเดา เฮอร์น โรอานา ออร์ฟิอัส เป็นมารดาผู้ให้กำเนิดเจ้า”

“...อา”

อย่างนั้นเหรอ...

‘สตรีผู้นั้นเป็นแม่ของเราจริงๆ’

เฮอร์นพยักหน้าลงอย่างช้าๆ พึมพำกับตัวเองว่าอย่างนี้
นี่เองโดยไม่รู้ตัว แต่ความรู้สึกยามได้ยินกลับสงบกว่าที่คิด
ริมฝีปากยิ้มจางช้าตัวเอง ทั้งประหลาดใจและอดทึ่งไม่ได้

“...อยู่ที่ไหนคะ”

“ถ้าเดินทางผ่านประตูเวทมนตร์จะใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์ ที่นั่นเป็นเมืองท่าติดทะเล สตรีที่คลอดเจ้าอาศัยอยู่ที่นั่น”

ประตูเวทมนตร์มีแค่เชื้อพระวงศ์กับบรรดาศักดิ์ระดับดยุกเท่านั้นที่สามารถใช้งานได้ เฮอร์นเองก็เคยใช้งานตอนเดินทางไปยังคฤหาสน์เคานต์แซกคารีพร้อมกับเจ้าชายรัชทายาท ได้ยินว่าปกติหนึ่งรถม้าจะต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์ แต่เพราะเดินทางผ่านประตูเวทมนตร์ เลยใช้เวลาแค่ครึ่งวัน

หากระยะทางที่ปกติใช้เวลาเดินทางหนึ่งสัปดาห์สามารถร่นลงมาเป็นครึ่งวัน เช่นนั้นระยะทางที่เดินทางผ่านประตูเวทมนตร์ยังต้องใช้เวลาถึงหนึ่งสัปดาห์เต็ม ของจริงจะไกลขนาดไหน เฮอร์นคำนวณไม่ถูกเลย

เพราะอะไรแม้ถึงไปอยู่ในสถานที่แบบนั้นกันนะ

และทำไม...

‘ทำไมเราถึงมาอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในเมืองหลวงล่ะ’

มีแต่เรื่องไม่เข้าใจเต็มไปหมด มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกัน
แน่ เพราะอะไรถึงได้อยู่ไกลห่างกันถึงขนาดนี้ เฮรินนั่งงั้นด้วย
ความสับสน ทั้งยังไม่เข้าใจจนพูดอะไรไม่ออก

“อยากไปหาไหม”

จู่ๆ ก็ไม่อาจหาคำตอบให้กับคำถามของวินเซนต์ได้

หากถามว่าอยากเจอไหม ก็อยากไปเจอตุสักรั้ง แต่
หากถามว่าที่อยากไปเจอเป็นเพราะคิดถึงแม่ใช่หรือไม่ ก็ตอบ
ได้เช่นกันว่าไม่ใช่

ก็แค่อยากไปถามให้รู้เรื่องเฉยๆ ทำไม่ถึงทอดทิ้งกัน
มีเหตุผลอะไรจำเป็นหรือเปล่า ก็แค่ความอยากรู้เล็กๆ ไม่ได้
สำคัญอะไร อยากไขข้อข้องใจให้กระจ่าง

แต่พอถูกถามเข้าจริงๆ ว่าอยากเจอไหม กลับไม่สามารถ
ตอบออกไปว่า ‘อยากเจอ’ ได้อย่างไม่ลังเล

ตอนถูกขังอยู่ในกระท่อม เฮรินเคยคาดหวังเกี่ยวกับพ่อ
แม่ แต่ปลายทางของความคาดหวังนั้น มักจะแปดเปื้อนด้วย
ความผิดหวัง สิ้นหวัง และความท้อแท้

เมื่อลองคิดดูอีกครั้ง พ่อแม่ของเธอก็คือคนที่ทอดทิ้งลูกสาวเอาไว้ยาวนานกว่าสิบแปดปี

ได้เจอกับคนแบบนั้น จะดีใจไหม

คงไม่น่ายินดีสักเท่าไร และการได้เห็นภาพนั้นกับตาก็คงจะเป็นอะไรที่เลวร้ายน่าดู

“ไม่อยากเจอหรือ”

วินเซนต์ถามย้ำอีกครั้ง เฮอร์นิกถึงสาเหตุที่เธอตัดสินใจตามหาแม่ขึ้นมา เลือกกลิ้นคำพูดที่อยากบอกออกไปว่าไม่ แล้วตอบออกไปว่า

“ข้ามีเรื่องอยากถาม...จากคนผู้นั้นค่ะ”

แม่ แม่ ทั้งที่พูดจนติดปาก แต่พอแน่ใจแล้วว่านางคือแม่จริงๆ กลับเอ่ยคำว่าแม่ไม่ออก

ไม่สิ ไม่อยากเรียก เฮอร์นิกไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าทำไมถึงรู้สึกแบบนี้

“มีเรื่องอยากถามโรอานา ออร์ฟิธ นั้นหรือ”

“ค่ะ”

“น่าเสียดายนะเฮริน แต่โรอานา ออร์ฟิอัส ไม่อาจตอบ
คำถามเจ้าได้แล้วละ”

“...”

วินเซนต์ถอนหายใจยาวเบาๆ ก่อนจะเอ่ยอย่างระมัดระวัง
ความรู้สึกของเฮริน

“นางกลับคืนสู่อ้อมกอดของเทพอาชราแล้วละ เมื่อนาน
มากแล้ว”

“อา”

ลมหายใจทอดถอนออกมาเฮือกใหญ่ ไหล่เล็กที่เคย
ยัดขึ้นเล็กน้อยปลิ้นคู้มลงอย่างอ่อนแรง ริมฝีปากที่แน่น
เองก็คลายตัวออก พึมพำเสียงค่อยราวกับตกอยู่ในภวังค์

“จากไปแล้วจริงๆ สិនะ”

เพราะเมื่อครูนีก็ได้ยินเรื่องทำนองเดียวกันที่กิลด์หรือ
อย่างไร ถึงได้ไม่รู้สึกละเหมือนก่อนหน้านี้ หัวใจไม่เย็นเยียบ

เป็นน้ำแข็ง ไม่แตกสลาย ร่างกายเองก็ไม่ได้สั่นสะท้านจน
ซาเห็บไปทั้งแนวกระดูกสันหลัง

กระทั่งเสียงก็ไม่สั่นสะท้าน

“ถ้าท่านเสียแล้ว ก็คงไม่จำเป็นต้องไปเจอหรอกค่ะ”

ถึงจะพูดเหมือนไม่รู้สึกละไร แต่นัยน์ตาของเฮรินกลับ
หลุบต่ำ ไม่มองหน้าใคร

แล้วจะอย่างไรต่อ เบาะแสเรื่องสายเลือดสีฟ้าจะจบลง
เท่านั้นหรือ

“...พ่อละคะ”

ถามออกไปเผื่อจะมีข้อมูลอะไรบ้าง แต่คำตอบที่ได้รับ
กลับมาก็มีแค่ว่า

“ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับพ่อของเจ้าเลย ตอนนี้กำลังสืบอยู่
แต่จะหวังให้เจอข้อมูลเร็วๆ นี่คงยาก”

วินเซนต์ได้สืบและแกะรอยข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
สายเลือดสีฟ้ามาตั้งแต่แรก

‘ที่แท้ก็ไม่จำเป็นต้องทำเรื่องพวกนี้ก็ได้’

รู้สึกห่อเหี่ยวนิดหน่อย แต่ใจหนึ่งก็โล่งอก ที่แท่วินเซนต์
ได้เตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่เธอเป็นผู้ชักนำเข้ามา
และยังไม่แน่ว่าจะเป็นภัยคุกคามหรือเปล่าอยู่ก่อนแล้ว

มุมปากยกยิ้มเล็กน้อยเมื่อในที่สุดก็พอจะโล่งใจได้บ้าง
มือใหญ่ประคองแก้มข้างหนึ่งของเฮริน นิ้วโป้งยาวเกลี้ยรอบ
ดวงตา บนปลายนิ้วที่ขีดได้ขอบตามีหยาดน้ำใสเลอะเประ

กระบอกตาร้อนผ่าว ไม่อาจแสรังทำเป็นไม่รู้สีกอะไร
ได้อีก

“...ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย”

ทำไมน้ำตาถึงได้ไหลออกมาล่ะ

ไม่เห็นจะเข้าใจเลย เราไม่ได้รู้สึกอะไรสักนิดจริงๆ นะ

ไม่ได้รู้สึกอะไรเลย เฉยๆ ด้วยซ้ำ แล้วทำไมน้ำตาถึงได้
ไหลออกมาไม่หยุด

วินเซนต์ดึงตัวเฮรินเข้าไปกอด ให้เธอซุกหน้าลงบนอก
ของเขา เฮรินพึมพำออกแกร่ง มองเสื้อที่เปียกชื้นจนเย็น แล้วก็
ยังสับสนเข้าไปใหญ่

วินเซนต์ตบหลังเธอเบาๆ เฮรินหลับตาลง รับการปลอบ-
โยนจากเขา หยาดน้ำตาไหลรินลงมาจากดวงตาที่ปิดแน่นทั้ง
สองข้าง ร่วงหล่นไม่ยอมหยุด เสียงดัง ตึง ตึง

ก็แค่ไหลลงมาเพราะง่วงมากๆ เท่านั้นแหละ ไม่มีทาง
เธอไม่ได้ร้องไห้เพราะเศร้าแน่ๆ

เพราะนางเป็นคนไม่ดีที่ทอดทิ้งเธอนี่นา

ดังนั้นจะต้องไม่เป็นอะไร ประเดี้ยวหวังอารมณ์ที่รู้สึก
อยู่ขณะนี้ก็คงจะจางหายไป ไม่นานก็จะกลับมาเยี่ยมได้อีกครั้ง
และจะได้ใช้เวลาอย่างมีความสุขกับวินเซนต์ในทุกๆ วัน

เฮรินกอดวินเซนต์เอาไว้แน่น เชื่อว่าจะต้องเป็นแบบนั้น
อย่างแน่นอน

วินเซนต์มองเฮรินที่กำลังหลับลึก เด็กน้อยร้องไห้สะอึกสะอื้นจนหายใจไม่ทัน สุดท้ายก็ผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนล้า ช่างดูน่าสงสารเหลือเกิน

วินเซนต์เสยผมที่เปียกชื้นน้ำตาและหยาดเหงื่อ ถอนหายใจเบาๆ เฟรเธอร์กับไอแวนยืนอยู่ข้างหลัง อัศวินทั้งสองต่างมองเฮรินด้วยแววตาเป็นห่วง

“ที่เฮรินพูดมาเป็นความจริงนั้นหรือครับ”

ไอแวนผู้แอบตามอารักขาเฮรินตลอดทั้งวันตอบ

“ครับ คุณหนูติดต่อกับกิลด์ หน่วยสืบข้อมูลลับเรดแฟล็ก ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับโรอานา ออร์ฟิอัส และข้อมูลนั้นก็ตรงตามที่คุณหนูกล่าวมาทั้งหมด”

“ข้อมูลที่คนพวกนั้นมีล่ะ”

“ทั้งหมดมีแค่นั้นครับ”

“เรดแฟล็ก...”

กิลด์เป็นหนึ่งในหน่วยสืบข้อมูลระดับสูงในอนาสตัส พวกเขารวบรวมข้อมูลทุกประเภท และทำการซื้อขายกับผู้ที่ต้องการข่าว เป็นกลุ่มคนที่ทำงานค่อนข้างรอบคอบ

“งั้นก็ไม่จำเป็นต้องติดต่อกันไป ไม่ต้องปิดปากพวกเขาด้วย”

“แต่ปล่อยทิ้งไว้อาจเกิดปัญหาขึ้นภายหลังได้นะครับ”

“ทราบใดที่เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงเฮริน จักรพรรดิก็ไม่มีทางปล่อยให้เป็นปัญหาใหญ่โตได้หรอก”

แม้จักรพรรดิจะคอยจ้องหาเรื่องคัลลิสโตอยู่ทุกวี่ทุกวัน แต่ก็ยึดติดกับเฮรินมากจนเรียกได้ว่าผิดปกติ ดังนั้นย่อมไม่มีทางปล่อยให้เด็กน้อยตกอยู่ในอันตรายแน่นอน

“และข้อมูลของตระกูลที่ถูกกวาดล้างด้วยโทษกบฏ คัลลิสโตก็ไม่มีทางไปหาซื้อเอาจากข้างนอกอยู่แล้ว”

ในมือของอินทรีมีข้อมูลระดับสูงที่หาจากกิลด์อื่นไม่ได้ และข้อมูลที่ไม่ใช่ผู้ใดในโลกรับรู้พวกเขาก็มีเช่นกัน ดังนั้น คัลลิสโตจึงไม่จำเป็นต้องดิ้นรนออกไปหาข่าวสารที่รู้อยู่แล้ว จากกิลด์ข้างนอก

“เฟรเดอริก”

“ครับ ท่านดยุก”

“มีงานด่วนอะไรหรือไม่”

“นอกจากฝ่าบาทเรียกตัวเข้าเฝ้าแล้ว ก็ไม่มีเรื่องใหญ่
อะไรครับ”

“พวกเราจะเดินทางไปฟยอร์ดกัน ปรับตารางงานให้
เข้าด้วย”

“จะเดินทางเมื่อไหร่ครับ”

“เมื่อเฮรินต้องการ”

ตอนนี้อาจจะยากทำใจยอมรับ แม้แต่ความโศกเศร้า
เสียใจก็ยังอยากสร้างทำเป็นไม่รู้สึกรู้หาว่าเมื่อเวลาผ่านไป เฮริน
จะต้องคิดถึงมารดาแน่นอน

วินเซนต์จึงคิดที่จะเคลียร์ตารางงานล่วงหน้าให้ว่างพอที่
พร้อมจะออกเดินทางเมื่อถึงเวลานั้น ขอแค่สามารถทำให้

ริมฝีปากของเด็กน้อยคลี่ยิ้มได้อย่างสดใสอีกครั้ง จะเรื่อง
นาราคาญแค่ไหน เขาก็ทำได้ทุกอย่าง

วินเซนต์หัวเราะกับตัวเองที่มีความคิดอะไรแบบนั้น

“การเป็นพ่อคนนี่มันน่าทึ่งจริงๆ ”

ทำให้เขาคนนี้ถึงกับยินดียอมทำเรื่องนาราคาญเพื่อ
เด็กน้อยคนนั้นได้ ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันนี้ช่าง
มหัศจรรย์ ไม่คุ้นเคย และแปลกใหม่ยิ่งนัก

วินเซนต์ทอดสายตามองใบหน้าของเฮรินที่กำลัง
หลับใหลอีกครั้ง

ช่างเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูเหลือเกิน

“เพราะอย่างนั้นถึงได้ยิ้มน่าสงสาร”

อยากให้เด็กน้อยยิ้มออกมาได้จากใจ ให้นางได้หัวเราะ
ออกมาให้เต็มที่

ไม่ว่าจะเมื่อวาน วันนี้ หรือวันพรุ่งนี้ วินเซนต์ก็อธิษฐาน
หวังอยากให้เป็นอย่างนั้น

ก็เขาเป็นพ่อนี่นา

“เข้าไปได้ไหมคะ”

เฮรินยิ้มสว่างไสวถามลอยด์ พ่อบ้านซึ่งยืนเฝ้าหน้าห้องทำงานของวินเซนต์ตอบกลับด้วยสีหน้าเอ็นดู

“ได้แน่นอนครับคุณหนู”

ประตูเปิดออกกว้าง เฮรินเดินแทรกตัวเข้าไปตรงช่องว่าง ประตูที่ลอยด์ช่วยเปิดให้ ในมือของเขามีถาดเล็กใบหนึ่ง บนนั้นมีแก้วกาแฟร้อนกรุ่นจนควันขึ้นฉุยวางอยู่

ขาสั้นป้อมก้าวเดินอย่างระมัดระวัง สายตาจับจ้องอยู่ที่น้ำสีน้ำตาลที่กระเพื่อมไปมา กลัวว่ามันจะหกเสียก่อน เสียงหัวเราะทุ่มต่ำดังขึ้น จึงเงยหน้าขึ้นมอง วินเซนต์มองตามทุกอิริยาบถของเธอด้วยใบหน้าเหมือนเห็นสิ่งที่น่ารักที่สุดในโลก

เฮรินยิ้มกว้าง

“ท่านดยุก”

“ว่าไงเฮริน”

“ข้าเอากาแฟมาให้ค่ะ”

“น่าอร่อยจัง ยกมาให้ถึงที่นี้เลยเหร่อ”

“ค่ะ”

“งั้นรอประเดี๋ยวนะ”

สีหน้าผ่อนคลายของเฮรินเปลี่ยนเป็นจริงจัง สายตาหันกลับไปจดจ่ออยู่กับแก้วกาแฟอีกครั้ง ตั้งอกตั้งใจก้าวเดินอย่างระมัดระวัง

ในที่สุดก็มาถึงโต๊ะทำงานของวินเซนต์ได้สำเร็จ แต่ตัวเฮรินเตี้ยเกินกว่าจะยกแก้วกาแฟวางลงบนโต๊ะ พอเงยหน้าขึ้นมองวินเซนต์ เขาก็รีบเข้ามาช่วยรับแก้วกาแฟไปวางบนโต๊ะให้แทน ก่อนจะลูบศีรษะเธอ แล้วสอดมือเข้ามาได้รั้งรั้งทั้งสองข้าง อุ้มเธอตัวลอย

“วันนี้ก็พอมมีแต่กระดูกอีกแล้วนะ คุณลูกสาว”

“ม...ไม่ใช่ละคะ มารีแอนบอกว่าข้าอ้วนขึ้นนิดหน่อย
เมื่อวานก็กินมาการองกับช็อกโกแลตร้อนไปตั้งเยอะ”

“จั้นเธอ”

“ค่ะ”

“แต่พ่อว่าไม่เห็นจะอ้วนเลย”

คำว่าพ่อทำเอาแก้มเฮรินแดงก่ำ เป็นจนอยากจะหลับตา
ไม่มองหน้า แต่ถ้าหลับตาก็อดเห็นวินเซนต์นะสิ ก็เลยต้อง
ฝืนลืมตาเข้าไว้ แล้วหลบสายตาแทน

มองไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ก่อนจะหันกลับมามองโต๊ะ
ทำงาน บนโต๊ะมีเอกสารวางเกลื่อนกลาด เมื่อเข้ายังสะอาด
อยู่เลย...

‘งานยุ่งมากสินะ’

ขนาดจัดไปแล้วรอบหนึ่งก็ยังกลับมารกเหมือนเดิม

ช่วงนี้เฮรินมีงานอดิเรกใหม่ นั่นคือการทำความสะดวก
ห้องทำงานของวินเซนต์นั่นเอง เพราะคิดว่าอยากจะทำตัวให้

มีประโยชน์ต่อวินเซนต์แค่เล็กน้อยก็ยังดี และสิ่งที่ทำได้ง่ายที่สุดก็คือการจัดเรียงเอกสาร

โชคดีที่อ่านหนังสือออก ฝีมือการจัดการข้าวของก็พอใช้ได้ และการเก็บกวาดก็สนุกดี เพราะมันเป็นงานที่ทำเพื่อวินเซนต์

‘สงสัยจะต้องเก็บใหม่’

เฮรินหันหน้าไปอีกทางด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจที่มีงานให้ช่วยทำกับเขาบ้างแล้ว แต่ซองเอกสารซองหนึ่งดึงดูดสายตาของเธอไว้ให้หยุดชะงัก

มันเป็นสารที่มีตราประทับสีทอง

นั่นก็สารที่ทางราชวงศ์ส่งมานะสิ...

‘...ทำไมถึงมีชื่อเราอยู่บนนั้น’

บนสารที่ทางราชวงศ์ส่งมามีชื่อของเธอเขียนเอาไว้

บทที่ 89

อาจจะมองผิดไปก็ได้ เลยเพ่งตามองอีกครั้ง ก็ยังมีเป็นชื่อเธอ
อยู่ดี มีนาม 'เฮริน อีธาน คัลลิสโต' เขียนอยู่จริง ๆ

“นั่นอะไรหรือคะ”

วินเซนต์มีสีหน้าไม่พอใจอย่างชัดเจน เขาตอบคำถาม

“สารสั่งให้เข้าวัง เดือนว่าอย่าได้ลืมเวลาน้ำชาพร้อมกับ
เจ้าชายรัชทายาทในวันพรุ่งนี้”

เฮรินสัญญากับจักรพรรดิเอาไว้ว่าจะร่วมดื่มน้ำชากับ
เจ้าชายรัชทายาทอย่างน้อยสองสัปดาห์ครั้ง หลังชั่วโมงน้ำชา
ครั้งแรกผ่านไป สัปดาห์ก่อนก็ได้หยุดพักผ่อน และสัปดาห์นี้ก็
ถึงเวลาต้องไปอีกครั้ง

‘...ไม่อยากไปเลย’

การรู้สึก ‘ชอบ’ ‘ไม่ชอบ’ ทั้งที่ยังไม่รู้จักคนคนนั้นดีพอ เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง แต่เฮรินไม่อยากใกล้ชิดสนิทสนมกับเจ้าชาย รัชทายาทจริงๆ

เขาเป็นคนที่สกด่าวินเซนได้อย่างหยาบคาย เธอไม่ชอบ เขา แต่การคิดแบบนี้คงเป็นเรื่องไม่ดีใช่ไหม เฮรินไม่อยากเป็นคนไม่ดีด้วยเหมือนกัน ศีรษะเล็กสะบัดเบาๆ ขบไล่ความคิด แ่ๆ แบบนั้นทิ้งไป

วินเซนต่ยมือจะวางลงบนศีรษะเล็กทุยของเฮรินที่ สายไปมา แต่ก็ต้องกำหมัดแน่นจนสั่นระริกด้วยความเสียดาย เพราะทำทางนั้นน่ารักแทบบ้า ก็เลยไม่อยากขัดจังหวะขณะที่ เธอกำลังคิด

“อยากไปไหม เฮริน”

เขาถาม

เฮรินตอบค่ะอย่างไม่ต้องคิด วินเซนต์ถามซ้ำอีกครั้ง

“ทำไมล่ะ ครึ่งก่อนไ้เวร...เจ้าชายรัชทายาทรังแกเจ้า มิใช่รี”

“แต่ก็สัญญาไปแล้วนี่คะ”

ต่อให้ความสัมพันธ์กับเจ้าชายรัชทายาทจะไม่ดีแค่ไหน
เฮรินก็รับปากจักรพรรดิไปแล้ว ในเมื่อตัดสินใจใช้ชีวิตในฐานะ
ลูกสาวของวินเซนต์ เธอก็ไม่อยากผิดสัญญา

อีกทั้งยังมีปัญหาเรื่องชาติกำเนิดอีก ชาติกำเนิดที่เกี่ยวข้องพัน
กับตระกูลกบฏ เลย์รู้สึกเกรงใจอยู่มากหากจะปฏิเสธคำสั่ง
เล็กน้อยแค่นี้

คิดดังนั้น เฮรินก็ขยับริมฝีปาก

ที่จริงเธอมีเรื่องอยากถามวินเซนต์

‘ไม่นึกเสียใจบ้างหรือคะที่รับอุปการะข้า’

คัลลิสโตเป็นตระกูลสูงศักดิ์ แต่เขากลับรับเอาเด็กที่ไม่ได้
มีความเกี่ยวข้องใดๆ เข้ามาอยู่ในตระกูล และเด็กคนนั้นก็ดัน
เกี่ยวข้องพันกับตระกูลที่ล่มสลายไปแล้วด้วยโทษฐานกบฏอีก

หากเป็นชนชั้นสูงทั่วไป สมควรต้องขับไล่เฮรินออกจาก
ตระกูลด้วยซ้ำ ทว่าวินเซนต์ไม่พูดอะไรสักคำ เขากลับเอาแต่

บอกว่าเธอน่ารัก น่าเอ็นดู เดี่ยวก็เรียกว่า ‘คุณลูกสาว’ บ้าง
‘ลูกสาว’ บ้าง

ทำเหมือนเฮรินเป็นครอบครัวของเขา พุดราวกับเป็นคนสำคัญ เพราะอย่างนั้นก็เลยไม่กล้าถามออกไป เพราะกลัวว่าความสุขนี้จะมลายหายไป กลัวมาก

เพราะอย่างนั้น...

“ขอโทษค่ะ”

พุดออกไปได้เพียงหนึ่งคำ แล้วก็ได้แต่อ้อนวอนขอไม่ให้
วินเซนต์ทอดทิ้งเธอไป ยิ่งเขาโอบกอดเธอไว้นั่นเหมือนเป็น
เรื่องปกติ ก็ยิ่งรู้สึกเสียใจ และรู้สึกผิดจนน้ำตาไหลออกมา

ต้องทำให้ดีกว่านี้ ต้องทำให้ได้

ต้องเป็นเด็กดี

“จะนอนกลางวันหรือคะ”

เฮรินพยักหน้า มารีแอนยิ้มหวานลูบผ้าปูเตียงสีชมพู ก่อนจะขยับผ้าห่มให้เฮรินสอดตัวเข้าไปนอน

สอดตัวใต้ผ้าห่มตั้งท่าพร้อมนอนเสร็จ มารีแอนก็ช่วยห่มผ้าให้จนถึงหน้าอก ระหว่างนั้นชูซานเดินไปปิดม่านทุกผืนในห้อง กันไม่ให้แสงแดดส่องเข้ามาสว่างเกินไป

“จับได้แค่ชั่วโม่งเดี๋ยวนะคะ เข้าใจไหมคะ”

“อ้อ”

“งั้นก็นอนเถอะคะ”

มารีแอนจับลงบนหลังมือของเฮริน ชูซานไม่ยอมม้วยหน้า จับมืออีกข้างขึ้นมาประทับรอยจูบ ช่วงหลังมานี้มารีแอนกับชูซานชอบลูบมือลูบหัวเธออยู่เรื่อย แล้วก็ยังหาจังหวะจูบๆ หลังมือกับแก้มของเธอตลอดเวลา

วินเซนต์ก็ไม่ต่างกัน เขาชอบขยี้ผมเธอจนยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง ทำเอารู้สึกเขินหน่อยๆ เพราะพวกเขาเล่นปฏิบัติต่อเธอเหมือนเด็กตัวน้อย

แต่ก็ไม่ได้ไม่ชอบอะไรหรอก เพราะความสนใจกับการแสดงออกถึงความรักเหล่านี้เป็นเรื่องที่ดีมาก

เฮรินลูบหลังมือที่ยังรู้สึกจึกจึ้นนิดๆ ก่อนจะหลับตาลงผ่านไปไม่นานลมหายใจก็เริ่มเป็นจังหวะจมลงสู่ห้วงภวังค์หลับไหล

มารีเอนกับซุซซานมองเฮรินด้วยความรักเหมือนมองน้องสาวคนสุดท้อง รอคอยทั้งแนใจว่าเฮรินหลับสนิทดีถึงค่อยออกมาจากห้องอย่างระมัดระวัง

ประตูปิดลง ห้องมืดสลัวตกอยู่ในความเงียบ

และเฮรินก็เปิดเปลือกตาแง้มเล็กน้อย

“...”

หลังมองสำรวจรอบๆ เสร็จก็ถอนหายใจออกมาเสียงดังเฮ้อ นอนตะแคงเหม่ออยู่บนเตียง

ทำไมเราถึงได้อ่อนแอขนาดนี้นะ

ปกติจะต้องยุ่งมาก ๆ เพราะทำโน่นทำนี่อย่างเสียเวลาแล้วแท้ ๆ

ควรจะกินของว่าง ออกไปเดินเล่น อ่านหนังสือ วิ่งเล่นไปทั่วทุกหนทุกแห่งได้อย่างมีความสุขสิ

แต่วันนี้กลับรู้สึกว่าคุณทุกอย่างมันน่าหงุดหงิดไปหมด ไม่อยากทำอะไรเลย เพราะอะไรกัน

‘มันสะท้อนใจหนักขนาดนี้เลยเหรอ’

เธอเริ่มห่อเหี่ยวไร้เรี่ยวแรงตั้งแต่รู้ว่าโรอานาเสียชีวิตไปนานแล้ว

ที่จริงตอนนี้ก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเลยจริงๆ ตัวเองก็มีชีวิตโดยปราศจากพ่อแม่มาตั้งสี่ปี

ไม่เห็นจะเป็นอะไร

จริงๆ นะ จริงๆ เธอพูดจริง

ก็แค่ทุกอย่างมันน่ารำคาญ ก็แค่อยากอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไร

คิดว่าถ้าได้นอนหลับตานิ่งๆ บนเตียงก็คงจะดี แต่พอเอา
เข้าจริงก็นอนไม่หลับ

ร่างกายอ่อนเปลี้ยเพลียแรง เพราะต้องสร้างหัวเราะ
คิกคักยามอยู่ต่อหน้าผู้คน

ทุกคนในภาพยนตร์คลั่งคลือโหดเป็นคนที่ พวกเขาก็เลย
ค่อนข้างอ่อนไหวง่ายต่ออารมณ์ของเธอ เฮอร์นต้องยิ้ม พวกเขา
ถึงจะยิ้มได้ เพราะทราบดีถึงได้บั่นหน้ายิ้มแยมตลอดเวลา ก็เลย
ยิ่งเหนื่อยมากขึ้นไปอีก

‘จะให้ท่านดยุกรู้ไม่ได้’

เดี๋ยวเขาจะเป็นห่วงเอา

ห้ามโดนวินเซนต์จับได้เป็นอันขาด อยากรีบกำจัด
อารมณ์ห่อเหี่ยวนี้ไปไวๆ ...แต่ต้องทำยังไงมันถึงจะหายไปล่ะ

[อุง]

....

[อุง! อุง!]

...นี่มัน

เฮรินลูกพรวดขึ้นนั่งตัวตรง ก่อนจะหันไปมองรอบๆ
ดาบสีขาวประดับอัญมณีสีแดงนอนนิ่งอยู่ริมหน้าต่าง

“อ้า”

ใช่แล้ว ดาบ

ที่ผ่านมายังจนแผลลึมไปเสียสนิทเลย

[อุง! อุง! อุงงงง!]

ไม่รู้ว่าริโอะพูดอะไร แต่ท่าทางจะโมโหหนักคำดู เพราะ
ต้นเผลอปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ไยดี จะมีปฏิกิริยาแบบนั้นก็
ไม่แปลก

เฮรินตกใจ รีบเดินเข้าไปหาดาบ แล้วแตะมันเบาๆ

[เฮ้!]

ริโอะแผดเสียงตะโกน

[เจ้าทาสโอหัง กล้าดียังไงทั้งเจ้านายเอาไว้ ส่วนตัวเอง
เดินอ้อระเหยไปเรื่อย หา ทำแบบนี้มันใช้ได้ละ]

ท่านดาบผู้เป็นเจ้านายตวาดใส่ทาสรับใช้

เฮรินผู้กลายเป็น ‘ทาส’ จากสัญญาไม่เป็นธรรมรีบ
ขอโทษขอโพย

“ขอโทษนะ”

[ถ้าขอโทษแล้วได้รับการให้อภัยกันหมด โลกนี้ก็คงเต็มไปด้วย
นักบุญแล้ว]

อยากถามเหมือนกันว่า ดาบศักดิ์สิทธิ์ถือเป็นนักบุญ
ประเภทหนึ่งหรือเปล่า แต่ต้องง้อให้รีโห่หายเคืองกันก่อน เลย
ยอมทนฟังอยู่เงียบๆ

รีโอบ่นอยู่ดาบเดียวอีกพักใหญ่กว่าจะเงียบเสียงลง
แล้วถาม

[เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงทั้งข้าผู้ส่งเอาไว้ที่หน้าต่าง
แบบนี้]

“คือว่า...”

เฮรินค่อยๆ อธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดหลายวันที่ผ่านมาให้ริโอฟังอย่างใจเย็น แบบเดียวกับที่เล่าให้วินเซนต์ฟัง

คงเพราะเป็นการเล่าครั้งที่สอง จึงเล่าออกไปได้อย่างราบรื่นกว่าครั้งแรกเล็กน้อย

ทำไมถึงได้รู้สึกไร้อำลางขนาดนี้ เพราะอะไรถึงได้ยึดอัด เหตุใดจึงเอาแต่เก็บเรื่องโรอานา ออร์ฟิธ มาคิดอยู่เรื่อย

“...ข้าคงจะโกรธละมัง”

[โกรธเธอ]

“ก็แบบว่า ทั้งเข้าไปทำไม เพราะอะไรถึงได้ทอดทิ้งกัน ทำแบบนั้นแล้วก็ควรจะมีชีวิตที่ดีไม่ใช่เธอ ข้าอยากโกรธนาง”

ทว่ากลับกลายเป็นไม่อาจพูดออกไปได้อีกแล้ว เพราะคนผู้นั้นไม่มีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้อีกต่อไปแล้ว

อยากระบายอารมณ์บอกให้รู้ว่าโกรธ อยากตะโกนบอกว่ามันไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย อยากเล่าเรื่องสิบปีแห่งความโชค

ร้ายของชีวิตก่อน อยากต่อว่าระบายความในใจออกไปให้รู้ว่า
เธอต้องมีชีวิตที่อาภัพขนาดไหนเพราะนางคนเดียว

แต่ก็ทำไม่ได้แล้ว

ความรู้สึกเหล่านั้นจึงได้แต่ฝังรากลึกกัดกินลงไปถึง
ขั้วหัวใจ

“ข้าคงไม่ต้องใช้ชีวิตซึมเศร้าแบบนี้ไปตลอดหรอกใช่ไหม
ความคิดหรืออารมณ์พวกนี้ สักวันเมื่อเวลาผ่านไปก็จะลืมนั่นเอง
ใช่หรือเปล่า”

[ความทรงจำมีไว้ให้ลืม ดังนั้นมนุษย์ถึงได้โศกคดี]

“งั้นเธอ”

เฮรินตอบซีโอราวกับเครื่องจักรไร้ชีวิต เธอพยักหน้าลง
แล้วก็พลันฉุนขึ้นมายิ่งกว่าเดิม รีบละล้าละลักถามซีโอ

“เจ้าเห็นอดีตใช่ไหม อดีตของข้า ตอนนั้นเจ้าเห็นนี่นา
ซ...ใช่พลังนั้นดูพอกับแม่ใช่ไหม”

[ไ้ดูมันก็ดูได้อยู่หรอก แต่...ข้าว่าอย่าดูเลยจะดีกว่า]

“ทำไมล่ะ”

[การดูความทรงจำของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ว่าจะ
เวทมนตร์หรือพลังศักดิ์สิทธิ์ การเข้าไปยุ่งกับโลกของจิต-
วิญญาณเป็นเรื่องอันตรายมาก ดังนั้นในโลกเวทมนตร์จึงจัด
กลุ่มเวทมนตร์สายจิตวิญญาณให้เป็น ‘เวทมืด’]

“แต่ตอนทำสัญญาก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือ”

[นั่นเป็นกรณีพิเศษ การที่เจ้าเข้าไปได้ เป็นเพราะข้ารู้
ช่วงเวลาอย่างแม่นยำ มันเป็นโอกาสเดียว]

“...”

โอกาสเดียว

“มันต่อไปก็ดูดีไม่ได้แล้วนั้นหรือ”

[จะว่าดูดีก็ไม่เชิง...เจ้ารู้หรือเปล่าว่าพลังของข้าคือ
อะไร]

“อะไรล่ะ”

ซีโอถอนหายใจเสียงดังเฮ้อ ไม่มีปาก ไม่มีจมูก แต่ดัน
ถอนหายใจได้ ซีโอเหมือนมนุษย์มากจริงๆ

[ยังไงถ้าจะทำพันธสัญญาให้เสร็จสมบูรณ์ก็ต้องอธิบาย
เรื่องนี้ให้เจ้าเข้าใจอยู่แล้ว นั่นซ้ำจะพูดง่าย ๆ ก็แล้วกัน ตั้งใจฟังล่ะ]

เฮรินพยักหน้า ดาบจึงเอ่ยเข้าประเด็นทันที

[ดาบศักดิ์สิทธิ์มีพลังวิเศษอยู่ เพื่อใช้งานความสามารถ
นั้น จะต้องใช้พลังศักดิ์สิทธิ์ปริมาณมาก นั่นคือสาเหตุว่าทำไม
วันที่ได้พบกับเจ้าครั้งแรก พลังศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าถึงได้ถูกสูบไป
ใช้มากขนาดนั้น]

“....”

[จริงสิ เจ้าคงไม่รู้ตัว เพราะยังควบคุมพลังศักดิ์สิทธิ์
ไม่ได้ มันก็เหมือนกับการถ่ายพลังใส่ชามนั้นแหละ ง่าย ๆ
นะ ที่ข้าอยากจะพูดก็คือ พลังของข้าสามารถใช้ได้ แต่ก็แลกกับ
การสูญเสียพลังศักดิ์สิทธิ์ปริมาณมหาศาล]

“ก็คือเจ้ามีพลังด้วยหรือ ความสามารถพิเศษนั้นหรือ”

[ใช่ พลังที่เทพอาซราประทานให้ด้วยตัวเอง]

น้ำเสียงของดาบเปี่ยมด้วยความภาคภูมิใจ

“ว้าว ท่านเทพประทานพลังให้ด้วยองค์เอง สุดยอดไปเลย”

[แน่ละ! ข้าคือดาบผู้ยิ่งใหญ่เชียวนะ]

ซีโอयी่ตอบรับคำชมอย่างภาคภูมิใจ แล้วกล่าวต่อ

[เฮริน ลีโอที่บิดาของเจ้าครอบครัวนี้มีพลังที่สามารถควบคุมชีวิตและความตายได้ เทพอาซราประทานพลังที่ช่วยให้ชีวิตผลิดอกงอกเงยขึ้นบนผืนธรณีที่แปดเปื้อนจากมอนสเตอร์]

นอกเหนือจากนั้นยังสามารถช่วยให้ดอกไม้ที่ร่วงโรยกลับมาผลิดอก และยังสามารถช่วยฟื้นชีวิตมนุษย์หรือสัตว์ที่กำลังจะตายได้ด้วย

[พลังแห่งความตายสามารถช่วงชิงพลังชีวิตของผู้อื่นได้ สูดพลังชีวิตจากผืนดิน ดูดพลังชีพของมอนสเตอร์ กระทั่งดวงวิญญาณยังสามารถแยกเป็นเสียงๆ ไม่ให้ถือกำเนิดใหม่ได้อีก]

นึกว่าดาบศักดิ์สิทธิ์จะทำแต่เรื่องศักดิ์สิทธิ์อย่างเดียวเสียอีก ที่แท้ก็มีอะไรลึกล้ำกว่าที่คิดมาก

ชีวิตกับความตายนั้นเธอ ถึงจะเป็นชั่วตรงข้าม แต่
การควบคุมพลังทุกอย่างได้อย่างไร้ปัญหาก็น่าทึ่งมากอยู่ดี

“แล้วเจ้าละ พลังของเจ้าคืออะไร”

ควบคุม

รับลูกสาวไปเลี้ยงไหมคะ? 5

Am I a Daughter 내가 딸이에요?

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Peony Publishing

내가 딸이에요?

Am I a daughter?

Copyright © Flow 2019 / D&C MEDIA All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงเนื้อหา

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Flow.

รับลูกสาวไปเลี้ยงไหมคะ? เล่ม 5 / Flow: เขียน; 8hours: แปล จาก 내가 딸이에요?

(Am I a daughter?).— กรุงเทพฯ: พีโอเนอ มรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์, 2566.

(1) 395 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. 8hours, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6682-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร Raks

ราคา 375 บาท